

A személyes bizonyágtétel ereje

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Márk 5:15-20; 16:1-11;

Apostolok cselekedetei 4:1-20; 26:1-32; Galata 2:20; IJános 1:1-3

*„Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk”
(ApCsel 4:20, RÚF).*

A személyes bizonyágtételnek különös ereje van. Ha a szívünket átjárta Krisztus szeretetének melege, ha kegyelme megváltoztatott, akkor fontos dolgokat mondhatunk el róla. Jó azt is továbbadni, amit Jézus valaki másért tett, de még sokkal többet számít, ha arról beszélünk, amit miértünk tett.

A személyes tapasztalatot nehéz vitatni. Az emberek talán vitába szállnak a teológiánkkal, vagy egy szöveg értelmezésével, vagy általánosságban a vallással. Viszont még a kétkedőkre is hat az evangélium ereje, amikor valaki ilyesmit mond: „Remény nélkül éltem, de most már tudom, hogy van remény!” „Gyötört a bűntudat, most viszont békére leltem.” „Nem volt célja az életemnek, azonban már van!”

Néhányan valóban hirtelen, drámai módon térnek meg, mint Pál apostol a damaszkuszi úton, többnyire azonban a megtérés úgy történik, hogy az ember egyre jobban felismeri Jézus jóságát, mind mélyebben értékeli bámulatos kegyelmét és különleges hála tölti el az ingyen felajánlott üdvösségért. Krisztus radikálisan áthelyezi az életünk fókuszpontját. Ilyen bizonyágtételre van a világnak égető szüksége, erre vágnak az emberek.

KÜLÖNÖS BIZONYSÁGTEVŐK

Olvassuk el Mk 5:15-20 szakaszát! Vajon miért küldte vissza Jézus a meggyógyított férfit, hogy a családja és a barátai között tegyen bizonyoságot? Miért nem tartotta maga mellett, tovább erősítve új hitét?

Az 1. században a Tízváros valójában tíz város körzete volt a Galileai-tenger partján, amelyeket összekötött a közös kultúra és nyelv. Azon a vidéken sokan jól ismerték a megszállott férfit, kiszámíthatatlan, erőszakos viselkedésével félelmet keltett a szívében. Jézus meglátta benne, hogy jobbra vágyott, ezért csoda folytán megszabadította a démonoktól, akik addig gyötörték.

Amikor a városban lakók meghallották: Jézus megengedte az ördögi lelkeknek, hogy a disznócsordájukba menjenek, a disznók pedig a tengerbe futottak, azonnal indultak megnézni a történeteket. *Márk evangéliuma* feljegyzi: „Amikor Jézushoz értek, és látták, hogy a megszállott, akiben a légió volt, ott ül felöltözve, és eszénél van, megrettentek” (Mk 5:15, ÚRK). A férfi teljesen rendbe jött - fizikailag, szellemileg, érzelmileg és lelkileg is. Az evangéliumnak éppen az a lényege, hogy a bűntől megtört embereket olyan teljessé tegye, amilyenek Krisztus teremtette őket.

Vajon ki lett volna alkalmasabb a Tízváros lakóinak elérésére, mint az egykori megszállott, aki az egész vidéken elmondhatta bizonyoságtételét? Jól kifejti ezt Ellen G. White: „Krisztus tanúbizonyoságaiként el kell mondanunk, amit mi magunk láttunk, hallottunk, éreztünk. Ha lépésről lépésre követjük Jézust, jogunk van elmondani a lényegét annak az útnak, amelyen vezet minket. Elmondhatjuk, hogy tettük próbára ígéretét, s hogyan találtuk igaznak. Bizonyoságot tehetünk, hogy megismertük Krisztus kegyelmét. Ez az a bizonyoságtétel, melyre Urunk hív, s melynek hiányában a világ elvész” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 282. o.). Isten gyakran szokatlan bizonyoságtévőket használ fel, akiket kegyelme megváltoztatott, hogy változást hozzon a világba általuk.

Mi a te történeted, vagyis a megtérésed története? Hogyan jutottál hitre? Mit szoktál erről mondani? Mi az üzeneted annak, aki még nem tért meg, akinek segíthet a tapasztalatod?

A FELTÁMADOTT KRISZTUST HIRDETNI

A két Mária vasárnap kora hajnalban Krisztus sírja felé igyekezett. Nem akartak kérni tőle semmit. Mégis, mit adhatna nekik egy halott? Amikor utoljára látták, a teste véres, sebes, megtört volt. A kereszt látványa mélyen beléjük vésődött. Ekkor csak a kötelességüket végezték. Szomorúan siettek a sírbolt felé, hogy bebalzsamozzák a testét. A kétségbeesés sötétségében a csüggedés baljós árnyai fogták őket körül. A jövő bizonytalannak, reménytelennek tűnt.

A sírhoz érve meglepődtek, mivel üresen találták. Máté így ír a feltámadás hajnalának eseményeiről: *„Az angyal pedig megszólalván, monda az asszonyoknak: Ti ne féljetek; mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Ninccsen itt, mert feltámadott”* (Mt 28:5-6).

A nők öröme határtalan volt. A szomorúság sötét fellegei eloszlottak a feltámadás reggelének napsugaraitól. Véget ért bánatuk éjjele. Boldogságtól sugárzott az arcuk, keserű könnyeiket örömének váltotta fel.

Mit tett Mária, amikor megtudta, hogy Krisztus feltámadt a halálból (Mk 16:1-11)?

Miután Mária találkozott a feltámadt Krisztussal, szaladt, hogy elbeszélje a történetet. A jó hírt tovább kell adni, nem hallgathatott tehát. Krisztus él! A sírja üresen állt, és ezt meg kellett tudnia a világnak. Amikor az élet sugárútján találkozunk a feltámadt Krisztussal, mi is mondjuk el sietve a történetet, mert a jó hírt tovább kell adni!

Bámulatos, hogy noha Jézus olyan sokszor elmondta nekik, mi fog történni – megölik, de azután feltámad –, a tanítványok, akiket Jézus maga választott ki, mégsem hittek Mária szavainak. *„De azok, amikor meghallották, hogy Jézus él, és ő látta, nem hitték el”* (Mk 16:11, ÚRK). Még Jézus tanítványai sem hitték ezt el azonnal, nem szabad tehát meglepődnünk, ha valaki nem fogadja el azonnal a szavainkat!

Mikor fordult elő utoljára, hogy valaki durván visszautasította a bizonyágtételeket? Mit feleltél neki? Mit tanultál abból az esetből?

A MEGVÁLTOZOTT ÉLET HATÁSA

„Amikor látták, milyen bátran beszél Péter és János, és felfogták, hogy írástudatlan és iskolázatlan emberek, elcsodálkoztak. Azt is megtudták, hogy Jézussal voltak” (ApCsel 4:13, RÚF).

Az újtestamentumi gyülekezet robbanásszerű fejlődésnek indult. Pünkösd napján háromezren keresztek meg (ApCsel 2:41), és néhány héttel később még ezrek csatlakoztak a gyülekezethez (ApCsel 4:4). A hatóságok hamarosan felmérték, hogy mi is történt: az újszövetségi hívők Krisztussal voltak. Az életük megváltozott. Átformálta őket kegyelme, ezért nem maradhettek csendben.

Miről szól ApCsel 4:1-20 szakasza? Mi történt, amikor a hatóságok megpróbálták elhallgattatni Pétert és Jánost? Ők mit feleltek erre?

Még új volt a hitük és el akarták mondani a történetüket. Péter, a korábban hangoskodó halászember egészen megváltozott Isten kegyelméből. Jakabot és Jánost a mennydörgés fiainak nevezték, mert nem bírták türtőztetni magukat, de aztán őket is átformálta Isten kegyelme. A kétkedő Tamás is egészen más lett Isten kegyelme által. A tanítványoknak és az őskeresztény egyház többi tagjának is egyaránt megvolt a maga története, amit nem hallgathattak el. Figyeljük meg, mit ír erről Ellen G. White! „Amikor Jézushoz jön valaki, az a vágy ébred a szívében, hogy másokkal is tudassa, milyen becses barátot talált Jézusban; ilyen megmentő és megszentelő igazság nem maradhat elrejtve a szívben” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 58. o.).

Figyeljük meg azt is, amit a vallási vezetők mondtak ApCsel 4:16 versében! Nyíltan elismerték a csoda valóságát, végül is a meggyógyult férfi ott állt előttük, ám ennek ellenére sem változtattak a hozzáállásukon. Péter és János viszont még a leplezetlen tiltás után sem volt hajlandó elhallgatni a történeteket.

Mi a kapcsolat Krisztus ismerete és a róla való bizonyoságtétel között? Miért kell személyesen ismerni az Urat ahhoz, hogy bizonyoságot tudjunk tenni róla?

A TAPASZTALATUNKRÓL BESZÉLNI

Az *apostolok cselekedetei* 26. fejezetében Pál fogolyként állt Agrippa király előtt, közvetlenül neki beszélt személyes tapasztalatáról. Nemcsak azt ismerte el, hogy azelőtt üldözte Jézus követőit, hanem hogy a megtérése után az egész élete Jézusról és a halottak feltámadásáról szóló bizonyágtétel lett (ApCsel 26:8).

Amikor Pál megtért a damaszkuszi úton, Urunk megszólította: „*azért jelentem meg neked, hogy téged szolgálva és bizonyossággá rendeljelek úgy azokban, amiket láttál, mint azokban, amikre nézve meg fogok neked jelenni*” (ApCsel 26:16). A hitünkről beszélni mindig dinamikus tapasztalat. Annak a történetét mondjuk el, hogy mit vitt végbe értünk Krisztus a múltban, mit tesz az életünkben most és mit hajt végre a jövőben.

A bizonyágtétel soha nem rólunk szól, hanem mindig róla! Ő az Isten, aki megbocsátja a bűneinket, meggyógyítja a betegségeinket, kegyelemmel koronáz meg és minden jóval megelégit (Zsolt 103:3-5). A bizonyágtétel egyszerűen azt jelenti, hogy továbbadjuk a történetünket csodálatos kegyelméről. Tanúskodás az irgalmas Istennel való személyes találkozásunkról.

Vessük össze Gal 2:20 és 1Jn 1:1-3 verseit! Milyen hasonlóságokat találunk? Mennyiben hasonlít János tapasztalata Páléhoz?

János és Pál élete ugyan különböző volt, de mindketten személyesen találkoztak Jézussal. A vele szerzett tapasztalataik nemcsak egyszer történtek meg a múltban, hanem folyamatosak, napi tapasztalatok voltak. Élvezték szeretetét és igazságának világosságában jártak.

Vajon a megtérés lehet csupán múltbeli esemény? Figyeljük meg, mit ír Ellen G. White azokról, akik szerint csak a múltbeli megtérés számít! „Mintha már nem lenne szükségük a naponkénti megtérésre, mivel korábban már szereztek némi ismeretet a vallásról. Pedig nekünk, mindannyiunknak, minden nap meg kell térni” (*Manuscript Releases*, 4. köt. 46. o.)!

Miért fontos napi kapcsolatban állni az Úrral, naponta érezni a valóságát, a jóságát és a hatalmát, függetlenül attól, hogy milyen tapasztalatokat szereztünk vele a múltban, ha mégoly nagyok és drámaiak is voltak azok? Beszéljük meg a válaszokat szombaton a csoportban!

A SZEMÉLYES BIZONYSÁGTÉTEL EREJE

Térjünk vissza Pál és Agrippa történetéhez! Az apostol az előtt az ember előtt áll, aki az utolsó volt a zsidó királyok sorában, a makkabeusokhoz és Heródes családjához tartozott. Agrippa zsidónak mondta magát, de szívében római volt (lásd *The SDA Bible Commentary*, 6. köt. 436. o.). Előtte állt a missziós utak során megfáradt, a jó és a gonosz közötti küzdelemben sebeket szerzett, idős apostol. Szívét betöltötte az Isten szeretete, az arcáról Isten jósága sugárzott. Bármi is történt vele élete során, az átélt üldöztetések és nehézségek ellenére is képes volt elmondani, hogy jó az Isten.

Agrippa cinikus és szkeptikus volt, megkeményedett, lényegében közömbös volt számára minden őszinte értékrend. Pál viszont hittel teljes, az igazság mellett elkötelezett volt, rendíthetetlenül védte az igazságot. Nem is lehetett volna nagyobb az ellentét a két férfi között. Kihallgatásakor Pál szót kért, amit Agrippa megadott neki.

Olvassuk el *Az apostolok cselekedetei* 26. fejezetét! Hogyan tett Pál bizonyosságot Agrippa előtt? Mit tanulhatunk a szavaiból?

A kedvesség hatására megnyílnak a szívek, míg a durvaságtól bezárulnak. Pál itt különös jóindulatot tanúsított Agrippa iránt. Azt mondta neki, hogy „*te nagyon jól ismered a zsidók minden szokását és vitás kérdését*” (ApCsel 26:3). Ezek után tért rá a megtérése történetére.

Olvassuk el Pál megtérésének történetét ApCsel 26:12-18 verseiben, majd jól figyeljük meg, hogy milyen hatást tett ez Agrippára (26-28. vers)! Vajon miért reagált így a király? Mi fogta meg Pál szavaiban?

A hitetlen királyra mély hatást gyakorolt Pál biztonyságtétele arról, hogyan változtatta meg az életét Jézus. A megváltozott élet a legjobb biztonyságtétel. Az őszintén megtért ember életének hatása óriási. Még istentelen királyokat is megindított, amikor látták, hogyan formálta át emberek életét a kegyelem. Talán a mi történetünk nem olyan drámai, mint Pálé, azt azonban mindannyiunknak el kell tudnunk mondani, hogy mit jelent ismerni Jézust és vére által megváltást nyerni.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „Majdnem ráveszel engem...” c. fejezet, 285-288. o.

A keresztyéni élet lényege a Jézussal való kapcsolat, ami olyan gazdag és teljes, hogy vágyunk ezt másokkal is megismertetni. Rendkívül fontos a helyes tanítás, de nem pótolhatja a kegyelem által átformált és a szeretettel megváltoztatott élet hatását. Ellen G. White rávilágít: „Az Üdvözítő tudta, hogy semmiféle érvelés, bármilyen logikus is, nem lágyít meg kemény szíveket és nem töri át a világias gondolkodás és önzés kergét. Tudta: tanítványainak mennyei képességet kell kapniuk. Az evangélium csak akkor lesz oly hatásos, amilyennek ki lett nyilatkoztatva, ha azt az Ő ismerete által – aki az út, az igazság és az élet – meleggé tett szív és ékesszólóvá tett ajak hirdeti” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 20. o.). Másutt pedig ezt olvashatjuk: „Krisztus csodálatos szeretete megolvastja és leigazza a szíveket, miközben a tantételek pusztá ismételtetésével nem érünk el és nem végzünk el semmit” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 733. o.).

Vannak, akik úgy gondolják, hogy a személyes bizonyoságtétellel meg kell próbálniuk meggyőzni másokat arról, amit ők igazságként ismertek fel Isten Igéjében. A megfelelő időben valóban fontos közölni Isten Igéjének igazságát, a személyes bizonyoságtételünk viszont sokkal inkább a büntudattól való szabadulásról, békéről, kegyelemről, bűnbocsánatról, erőről, reménységről és örömről szól, amit a Jézus által ingyen felkínált örök élet ajándékában találunk.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Vajon miért tesz nagy hatást az emberekre a személyes bizonyoságtétel? Hogyan hatottak rád mások tapasztalatai?
- 2) A csoportban beszéljük meg a szerdai rész utolsó kérdését! Miért olyan fontos az Úrral való napi kapcsolat, nemcsak a bizonyoságtételünk, hanem a saját hitünk szempontjából is?
- 3) Természetesen nagy hatása van az erőteljes bizonyoságtételnek, de miért éppen olyan fontos része a bizonyoságtételünknek az istenfélő élet?
- 4) Mondjuk el a csoportban a saját bizonyoságtételünket, vagyis azt, amit Krisztus tett értünk, amit Ő jelent számunkra! Mit változtatott az életünkön?

Hitemet nem tudom másoknak úgy átadni,
mint ahogy az orvos fecskendővel beoltja a beteget.
Hitemet nem tudom úgy másoknak átadni,
mint ahogy az autót tömlőn keresztül benzinnel megtöltik.
Hitemet nem tudom úgy továbbadni,
mint ahogy a munkások daruval egyik hajóból a másikba rakodnak.
Nem tudom hitemet pirulában beadni senkinek sem.
Nem tudom hitemet úgy megmagyarázni, mint ahogy a tanár
megmagyarázza tanítványainak a matematikai képletet.
Nem tudom hitemet úgy bizonyítani, mint ahogy egy okos ügyvéd
a kételkedő bíró előtt a vádlott ártatlanságát bizonyítja.

Hitemet csak úgy bizonyíthatom, ha haszontalan, bűnös életemet
Krisztus gyógyító kezébe tettem.
Hitemet csak úgy bizonyíthatom, ha másokért imádkozom,
mint ahogy Krisztus Péterért imádkozott.
Hitemet csak úgy bizonyíthatom, ha szeretettel szolgálok,
amint Krisztus is szeretettel szolgált a betegeknek, éhezőknek.
Hitemet csak úgy bizonyíthatom, ha a gonosz beszédek és cselekedete-
ket megbocsátom és elfelejtem, mint ahogy Krisztus megbocsátott a ke-
reszten ellenségeinek.
Hitemet csak úgy bizonyíthatom, ha kész vagyok másokért szenvedni,
amint Krisztus is szenvedett másokért.
Hitemet csak úgy bizonyíthatom, ha kudarcok, balsiker nem félemlíte-
nek meg, mint ahogy Krisztust sem térítette le útjáról az emberek hitet-
lensége.
Hitemet csak a Szentlélek erejével bizonyíthatom, akit Krisztus küldött
el hozzánk.

Johnson Gnanabaranam: *Jézusom ma*, 14. o.